

[Kjeldgaard Iversen.]

udbygning og understregning af de principper, som er alment anerkendte, men som man åbenbart på grund af erfaringen ser sig nødsaget til at fremhæve.

Dette gælder således § 72 i forslaget, hvor det i stk. 1 hedder — jeg beder om tilladelse til to korte citater —:

„Den personlige frihed er ukrænkelig. Ingen dansk borger kan på grund af sin politiske eller religiøse overbevisning underkastes nogen form for frihedsberøvelse.“
 Og i § 78 hedder det:

„Enhver er berettiget til på tryk, i skrift og tale at offentliggøre sine tanker, dog under ansvar for domstolene. Censur og andre forebyggende forholdsregler kan ingensinde påny indføres.“

Disse to paragraffer udtrykker noget væsentligt ved demokratiet, og det må fastslås, at en lovgivning eller en administration af en lovgivning, der udhuler eller undergraver disse paragraffer, er udemokratisk og farlig for folkestyret. Jeg synes derfor, vi bør have så megen respekt for dette princip, at vi må forkaste den administration af femtekolonneloven og dermed af den politiske mistænkeliggørelse, som giver sig udtryk i politiets hemmelige politiske kartoteker. Fra alle sider i denne sal og i alle dele af befolkningen er der betænkeligheder med hensyn til disse kartoteker, og den højtærede statsminister har lovet en redegørelse angående de direktiver, kartotekerne føres efter. Mig bekendt er en sådan redegørelse endnu ikke fremkommet, og jeg synes derfor, at den højtærede statsminister bør benytte lejligheden til at give denne redegørelse og om muligt slå fast, at man ikke her undergraver demokratiets principper. Kan redegørelsen ikke fastslå dette, henstiller jeg til den højtærede statsminister, at han drager omsorg for, at denne særlige politiopgave nedlægges for ikke at kompromittere grundlovens §§ 72 og 78.

Det er jo bekendt, at kommunisterne også er modstandere af politiske kartoteker her i landet, men det, der er forskellen mellem demokratiet og det demokrati, kommunisterne arbejder for, er, at demokratiet kan undvære, bør undvære og skal undvære disse kartoteker, medens en kommunistisk stat ikke kan undvære kartoteker eller en anden form for kontrol med borgernes politiske overbevisning. I de kommunistiske

stater er opposition mod systemet forbudt, og forbyrder man sig mod dette forbud, bliver man straffet.

Endelig har jeg et par bemærkninger om forslagens § 20 om suveræniteten. Dette forslag er blevet kritiseret fra flere sider, fordi man mener, at det dermed er blevet lettere at afgive suveræniteten, f. eks. til NATO. Disse betænkeligheder er dog vist ubegrundede. Efter forslaget bliver det, såvidt jeg kan se, vanskeligere, idet sådanne forslag om afgivelse af beføjelser nu kun kan vedtages med fem sjettedeles majoritet i rigsdagen eller ved en folkeafstemning efter de principper, som gælder for folkeafstemning. Den gamle grundlov har ikke kunnet hindre afgivelse af beføjelser på væsentlige områder ved almindelig flertalsbeslutning.

Som eksempel kan jeg nævne loven om et skibsfartsnævn, som blev gennemført i foråret. Denne lov betyder faktisk en fuldstændig socialisering under visse omstændigheder af et hidtil frit erhverv, og ikke nok med socialisering af erhvervet eller, om man hellere vil, nationalisering, men man overlader de beføjelser, som statens organ skal have over det nationaliserede område, til et overnationalt nævn. Denne lov har kunnet vedtages ved almindelig flertalsafgørelse i rigsdagen under den gamle grundlov. Den nye § 20 ville forlange kvalificeret majoritet i et sådant tilfælde.

Den nye grundlov er ganske afgjort udtryk for fremskridt. Man kan beklage, at fremskridtene ikke er større, hvilket kan synes mærkeligt, når man ellers fra alle sider er enig om de ideelle principper. Jeg håber, at befolkningen forstår disse fremskridts betydning og, selvom grundlovsforslaget ikke mødes med fanfarer, forstår, at det er nødvendigt at vedtage dette grundlovsforslag for at få understreget de principper, vi alle hylder.

Martin: Den højtærede statsminister sagde i sin fremragende tale ved fremsættelsen af dette grundlovsforslag, at det kun betød et jævnt skridt i den danske forfatnings udvikling. Det var ikke en skelsættende begivenhed som junigrundlovens givelse eller som den tidligere ændring af grundloven. Det var ikke et spring, vi nu var ved at foretage. Det føles dog af mange som et spring, at vi nu går fra tokammerssystem til etkammersystem. Det er et spring, som